

Ens passa a tots. Hem perdut el ritme normal de pregar. Les causes?... tantes! Però arriba un dia, a vegades sense cap raó aparent, que sentim la necessitat de recuperar el ritme de pregària.

La primera temptació i dificultat és voler examinar a fons què ens ha passat. Segurament per excusar-nos o també per tractar-nos amb poca compassió personal. Un excés de responsabilitat mal digerida és el fruit d'un perfeccionisme esterilitzant. Deixem-nos d'aquestes històries que van gratant sobre el nostre conscient i inconscient i poden provocar tortura subjectiva.

Comences a sentir el buit de Déu. Voldries recuperar el diàleg, la meditació, la pregària vocal, el silenci relacional o la contemplació; bé, deixa't de muntatges analítics... i no esperis massa... comença.

Aniria malament que el teu primer pensament fos un propòsit de pregar cada dia, potser com havies fet en altres temps. En el millor dels casos potser això serà al final, i encara! Un propòsit tan estructurat intenta donar-te una bona imatge. Però el que importa en la recuperació de la pregària no és la imatge sinó la relació.

Comencem el bon camí amb un acte de fe. La fe no està en contradicció amb els dubtes. Precisament la fe moltes vegades va acompanyada de dubtes. La fe és un salt en el buit, una donació de confiança, l'acceptació misteriosa d'una nova oferta. Si sempre fos tan clara ja no seria fe; oi? Un acte de fe senzill, fins i tot condicional. A la fe inicial de la pregària renovada va bé posar-li paraules. Res de mots altisonants o de calaix, sinó més aviat curts, directes, humils...

El primer que pots recordar és el que va dir Jesús: "Veniu a Mi tots els que esteu afeixugats i cansats..." Doncs, anem-hi. També va dir "Mira que sóc a la porta i truco..." Obrim la porta. A partir d'aquí deixem que sigui Déu el que inicia la comunicació. Ho pot fer per la seva Paraula, per un fet de vida, per una notícia, per un sentiment... La seva capacitat i imaginació comunicatives escapen a les nostres consideracions lògiques.

Recuperar la pregària és quelcom que ens cal fer molts cops. La dispersió és una característica de la nostra cultura. Quan recuperem la pregària humilment tornem a concentrar-nos en la profunditat. No ens desanitem, car Ell té més interès que nosaltres que ens relacionem i tractem amb amicitat del que vivim, del que patim, del que voldríem i del que som cridats a fer i a estimar.

Jesús Renau sj.